

1769

1ste Beh af Lovf. indeh. Forbud mod Fiskeri med Drivvaad.

1770

føre til, at han meget hurtigt havde udstedt en foreløbig Lov, thi han udtaler ikke alene, at disse Sager ere komne allevegne fra og i fuldeste Maal ere tiltraadte af Ministeriets sagkyndige Assistent, eller hvad man vil kalde ham, men han gaar endog saa vidt, at han udtaler, at det maa erkjendes, at der er al Foie til at forbyde dette Drivvaads Brug i vore Farvande, og der siges fremdeles, at Sagen derhos ikke taaler nogen Opsættelse, naar ikke Fiskeriet i de mindre Bunde skal udsættes for Udælægelse, idet Fiskeriet paa flere Steder, hvor disse Drivvaad selv i kortere Tid have været i Brug, siges allerede at være i ikke ringe Grad aftaget. Jeg mener altsaa, at disse Grunde maatte have bevæget den høitærede Minister til at komme med en foreløbig Lov, men jeg er dog som sagt taknemmelig for, at Lovforslaget nu er fremkommet. Eigeoverfor de Yttringer, som det ærede Medlem, der før mig havde Ordet, gjorde gjældende, tror jeg at maatte fremhæve, at det, der er det Farlige ved disse Vaad, ikke er Vaadene i og for sig, men det, at de føres frem i uhyre Fart ved Hjælp af Fartøier, der ere under Seil. Naar de samme Redskaber føres frem ved Haandkraft, ere de ikke saa farlige, som naar de føres frem ved Seilkraft.

J. J. Christensen: Naar jeg har tilladt mig at tage Ordet, er det ikke for at udtalt mig imod Grundtanken i Lovforslaget, idet jeg erkjender, at det vistnok mange Steder er paatrængende nødvendigt at frede om Fiskeynglen; men i samme Grad, som dette er nødvendigt, i samme Grad maa man ogsaa ville Midlerne, og det er netop det, som Lovforslaget gaar ud paa. Lovforslagets Forbud mod Drivvaad tror jeg saaledes i sin Almindelighed er særdeles vel berettiget, men deraf følger ikke, at der ikke paa sine Steder kan være særlige Forhold tilstede, der kunne gøre Undtagelser fra Lovens almindelige Regel usskelige. Jeg skal saaledes henlede Tanken paa det betydelige Havfiskeri, der foregaar paa Syl-

lands Bestykt. Fiskeriet af vore egne Fiskere der sker saagodtsom udelukkende ved Kroge, der i milelange Rækker ere fastgjorte ved Snore, men for at kunne faae Fisken til at bide paa Krogene maa der naturligvis paasættes Madning, der for den væsentligste Del bestaar af Seild. Man vil altsaa kunne forstaa, af hvilken uhyre Betydning for det vigtige Vesterhavsfiskeri Seildefangsten maa være, men der gives Steder, hvor den saa høist nødvendige Fangst af Seild som Madning for Havfiskeriet næsten ikke kan ske uden netop ved Drivvaad eller ialtfald ved en Slags Vaad. Jeg skal saaledes som Exempel nævne Nyminde-Gab, hvor flere Hundrede Fiskere ere beskæftigede med Fiskeri, navnlig om Foraaret. Den Madning, som de bruge, tilveiebringes netop ved Seildefangst i Nyminde-Gab; men denne Fangst sker — og jeg tror nødvendigvis maa ske — netop ved Brug af Drivvaad. Naar jeg siger, at jeg tror, at denne Fangst der nødvendigvis maa ske ved Benyttelsen af Drivvaad, da er det, fordi der til sine Tider gaar en saa rivende Strøm igjennem Gabet, at faststaaende Redskaber ikke ville egne sig for Fiskeri der. Men dertil kommer, at Indløbet er meget smalt, saa at faststaaende Redskaber heller ikke kunne undgaa at blive ødelagte af Seiladsen gjennem Løbet. Heraf fremgaar Nødvendigheden af Vaad eller Egnende paa denne særegne Plads. Jeg befrygter saaledes, at naar det foreslaaede Forbud mod Drivvaad skulde gjælde uden at tillade nogen Indskrænkning for de enkelte Steder, hvor særegne Forhold kunne være tilstede, og navnlig — som jeg har omtalt — ved Nymindegab, Loven da paa sige Steder kunde forarsage Følger, som det ikke kan være dens Hensigt at ville forarsage. Jeg skal ved denne Leilighed ikke unblade at minde om det store Besvær, som vore Vesterhavsfiskere, hvad der er noksom bekjendt, have af de fremmede Fiskere, og desto ømmere — om jeg saa maa sige — maa man jo være med at lægge dem Besvær i Beten herhjemme fra, naar denne Besvær ikke er af absolut Nødvendighed.